

คำวินิจฉัยของ นายสุวิทย์ ธีรพงษ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๕/๒๕๕๑

วันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๑

เรื่อง ขอคำวินิจฉัยตีความกฎหมายรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๑ วรรคสี่ และมาตรา ๒๖๔ ประกอบ
มาตรา ๖

นางอุบล บุญญชโลธร ยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญว่า มีความประสงค์ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญ พิจารณาวินิจฉัยตีความรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๑ วรรคสี่ ซึ่งบัญญัติไว้ว่า “ในคดีอาญาที่พนักงาน อัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องแล้ว ผู้เสียหาย ผู้ต้องหา หรือผู้มีส่วนได้เสีย ย่อมมีสิทธิขอทราบสรุป พยานหลักฐานพร้อมความเห็นของพนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการในการสั่งคดี ทั้งนี้ ตามที่ กฎหมายบัญญัติ” เนื่องจาก นางอุบล บุญญชโลธร ได้รับความเสียหายจากการเป็นจำเลยถูกพนักงาน อัยการจังหวัดนนทบุรีฟ้องต่อศาลจังหวัดนนทบุรีเป็นคดีใหม่ ในข้อหา ร่วมกันใช้จ้างวานให้ร่วมกัน ฆ่า นายแสงชัย สุนทรวัฒน์ โดยไตร่ตรองไว้ก่อน ซึ่งเป็นคดีที่ทางอัยการสูงสุดเคยมีคำสั่งเด็ดขาด ไม่ฟ้องคดีไปก่อนแล้วครั้งหนึ่ง ระหว่างพิจารณาคดี ทนายของ นางอุบล บุญญชโลธร ได้ขอให้ศาล ออกหมายคำสั่งเรียกพยานเอกสารให้พนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการส่งเอกสารและเอกสาร ที่สำคัญคือ “สรุปพยานหลักฐานพร้อมความเห็นของพนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการ ในการสั่งฟ้องคดี นางอุบล บุญญชโลธร ในข้อหาฆ่า นายแสงชัย สุนทรวัฒน์ ตาย ทั้งในส่วนของ อัยการสูงสุดสั่งไม่ฟ้องเด็ดขาดไปแล้วกับในส่วนที่ร้องฟ้องใหม่เป็นคดีนี้” แต่อัยการโจทก์แจ้งเหตุ ขัดข้อง ทนายจำเลยจึงยื่นคำร้องต่อศาลให้บังคับอัยการโจทก์ส่งเอกสารนั้น หากศาลเห็นด้วยกับ อัยการโจทก์ว่าไม่ต้องส่งเอกสาร ก็ขอให้ศาลส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตีความเพราะขัดต่อ รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๑ วรรคสี่ ศาลมีคำสั่งว่าอัยการโจทก์มีสิทธิไม่ส่งเอกสารโดยเห็นว่าจะเกิดความ เสียหายแก่โจทก์ และศาลก็ไม่ต้องส่งให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตีความด้วย นางอุบล บุญญชโลธร เห็นว่า จากปัญหาได้แย้งข้างต้น เกิดประเด็นที่ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญตีความ ๒ ประเด็น คือ

๑. อัยการโจทก์ไม่ยอมส่งเอกสารดังกล่าวต่อศาลอ้างเหตุเป็นความลับเกิดผลเสีย และศาล ก็เห็นตามนั้น เป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๕๑ วรรคสี่ ให้กระทำได้หรือไม่

๒. จำเลยขอให้ศาลส่งเรื่องตามประเด็นข้อ ๑ ให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตีความ แต่ศาลไม่ส่ง โดยอ้างว่ามีใช่เป็นกรณีที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่จำเลยหรือบังคับแก่คดีขัดหรือแย้ง

กับรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๖ ซึ่งศาลจะต้องส่งให้ศาลรัฐธรรมนูญตีความตามมาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง ได้หรือไม่

พิเคราะห์แล้วรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่มีการวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลรอกการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย” จะเห็นได้ว่าตามมาตรา ๖ นี้ หากศาลใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายใดในการบังคับคดี และมีปัญหาว่าจะขัดต่อรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๖ หรือไม่ ให้ศาลรอกการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นเช่นนั้นมาให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย คือ ศาลเท่านั้นเป็นผู้มีสิทธิส่งเรื่องมาให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ดังนั้น เมื่อนางอุบล บุญชูโลธร ไม่ใช่ศาล จึงไม่มีสิทธิส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย ส่วนที่ นางอุบล บุญชูโลธร อ้างว่าได้ยื่นคำร้องขอให้ศาลจังหวัดนนทบุรีส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยแล้ว แต่ศาลจังหวัดนนทบุรีปฏิเสธไม่ยอมส่งนั้นก็เป็นเรื่องที่ นางอุบล บุญชูโลธร จะต้องใช้สิทธิที่จะอุทธรณ์และฎีกาคำสั่งดังกล่าวต่อศาลอุทธรณ์ และศาลฎีกาต่อไป ตามกระบวนการวิธีพิจารณาของศาลยุติธรรม

ด้วยเหตุผลดังได้วินิจฉัยมา จึงไม่รับเรื่องของ นางอุบล บุญชูโลธร ไว้พิจารณาและเมื่อไม่รับเรื่องไว้พิจารณาแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยในประเด็นทั้งสองประเด็นที่ นางอุบล บุญชูโลธร ขอให้วินิจฉัยอีก

นายสุวิทย์ ชีรพงษ์
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ